

[Hanne Reintoft.]

i visse kredse frygter arbejdsløshed, hvis vi ikke kommer i EEC. Skal de med forlov også omskoles til eksporterhvervene, eller er det kun noget, der gælder arbejdere?

Det må være et bestemt krav, at man skal kunne anvise arbejde i sit fag, i sin branche, og ikke slås ud fysisk, psykisk og socialt, fordi det simpelt hen passer ind i en regerings forfejlede politik.

Vi ønsker ikke alene, at fagbevægelsen skal administrere anvisningen, men også at den fortsat skal administrere ikke alene A-kasserne, men i det hele taget de store dagpengeydelse.

Vi kan ikke acceptere lovforslaget, men der er et par ting, jeg må have uddybet. Jeg vil bede ministeren svare mig helt konkret på to ting. Hvorledes vil man definere de personer, som ifølge fremsættelsestalen kræver særlige foranstaltninger, fordi deres ledighed skyldes alder, svagelighed eller andre personlige grunde, men som ikke falder ind under lovgivningen om pension eller revalidering? Jeg har lidt svært ved at se, hvad det er for personer. Ministeren må vel vide det.

Når ministeren i sin fremsættelsestale erkender, at ledighed medfører alvorlig reduktion i den pågældendes livsførelse, så må man forvente, at ministeren også vil gøre noget ved understøttelsens størrelse for at komme dette i møde.

Lad mig til disse spørgsmål føje, at vi stadig mener, der er ting, der må ændres. Der må anvises passende familiebolig, der må anvises hustruen, der er udeerhvervende, passende beskæftigelse samme sted som manden, der må fastholdes ret til hjemrejse én gang om ugen — jeg er glad for, at SF nu støtter dette krav — og det må fastholdes, at man må have samme diæter som en udstationeret tjenestemand.

Endelig er der et par andre ting, der må uddybes. Lovforslaget pålægger arbejdsformidlingen pligt til at oplyse om ankeadgang. Vi ved fra vor sociale administration, at dette tit siddes overhørig. Hvordan vil ministeren påse, at det kommer til at gå ordentligt til og ikke kommer klageren til skade?

Jeg er også ked af bestemmelsen i § 13, stk. 5, om, at hjælp kun kan ydes, hvis det, man kalder „det tilsigtede formål“, kan nås.

Man kan frygte, at arbejdsformidlingskontorerne i samarbejde med arbejdsgiveren vil anvende denne bestemmelse til en slags moralsk sortering, og jeg vil gerne se den fjernet.

Det er et arbejderfjendtligt lovforslag. Der er tale om bestemmelser, der aldrig skulle have været lavet af socialdemokratiet og aldrig vedtaget under denne regering. Det er menneskefjendtligt, og det er familie-fjendtligt, og vi vil modarbejde det og rejse modvilje imod det. Imedens vil vi afbøde de værste følger, men vedtages bør det ikke.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Jeg kan efter omstændighederne i det store og hele takke for en god modtagelse af lovforslaget. Det var vel først og fremmest fru Hanne Reintoft, der var stærkt imod det, men det var mit indtryk, at ud over regeringspartierne kunne også de øvrige partier her i salen i hvert fald se lyspunkter i lovforslaget.

Til hr. Erling Dinesen vil jeg gerne først sige om vikarbureauerne, at jeg er parat til en diskussion i forbindelse med folketingsudvalgets arbejde om dette spørgsmål, også med henblik på at se, hvordan en eventuel ændring i lovbestemmelserne på dette område kan formuleres.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle bemærkninger om det spørgsmål, som både hr. Erling Dinesen og hr. Arne Larsen var inde på vedrørende § 13, stk. 2, punkterne 2 og 3, altså spørgsmålet om, hvorvidt mobilitetsydelse kan gives i situationer, hvor der enten ikke på det sted, hvor den pågældende bor aktuelt, er arbejdsmæssig begrundelse for, at han flytter derfra, eller hvor der ikke på det sted, han påtænker at flytte til, er arbejdsmarkedsmæssig begrundelse for det.

Jeg vil gerne om dette problem sige, at det er jo ikke sådan, at staten af, jeg havde nær sagt uforklarlige grunde gerne vil betale folks flytteomkostninger — i hovedsagen er det noget, som folk må klare selv — men der er tale om, at det ud fra arbejdsmarkedspolitiske hensyn undertiden kan være formålstjenligt at give ydelser til at fremme en sådan mobilitet. Men dér er det naturligvis den helt primitive forudsætning, at det er arbejdsmarkedsmæssigt begrundet både på det sted, hvor den pågældende flytter fra, og det sted, hvortil den pågældende flytter.